

раздърпаха кой каквото бѣше донесълъ и го помъкнаха къмъ дома си. Играта трѣбваше да спре.

— Ама какъ... стойте, бе! Чакайте! — замолихъ имъ се азъ.

— Хлѣбъ, продавачо... гладни сме! — зинаха тѣ като гладни чавчета.

— Така ли?... Ей сега ще ви донеса и хлѣбъ.

Похлупихъ стокитѣ съ единъ голѣмъ кошъ, затичахъ вкѣщи, грабнахъ половината питка, оставена ми отъ мама за презъ цѣлия день и още отдалече завикахъ:

— Хахде, господа-а... и на хлѣбъ съмъ продавачъ! Бѣлъ и мекъ, като памукъ... топълъ, топълъ... Едно коматче петъ лева, две — десетъ, цѣлия — петдесе... Хайде, господа!

Свѣтнаха очитѣ на всички, като видѣха бѣлия хлѣбъ, и се втурнаха за пари.

— Де, дай ми единъ залъкъ, че съмъ прегладнѣлъ!

— Ай-да, де-е! Вересия и на брата си не давамъ. Само въ брой! Тичай за пари, какво се повърташъ така, тичай, че нѣма да остане. Това е самунъ, бе. Охъ, мамо-о, мирише на симитъ! Ехъ, че сладъкъ!...

Азъ лакомо зарапахъ, а на Тошка едва ли не потекоха лиги изъ устата.

— Всичкия ще го купя! — млясна той и очитѣ му блеснаха.

— Щешъ. Ти така и за ножчето се хвалѣше. Пари, пари трѣбватъ братко, а ти си сиромасъ...

— Ще видимъ! — въртна глава той, погледна блесналото ножче и бѣлия хлѣбъ, па хукна презъ градината навънъ.

Останахъ самъ. Чувахъ, какъ децата тѣтнѣха по улицата, какъ тропаха покрай къщитѣ и ставахъ все по-нетърпеливъ. По едно време заприиждаха. Единъ носи опушено лампено шише, другъ счупенъ фенеръ,

трети — горнище отъ дамаджана.

— Леле-е! — извикаха всички, като видѣха Тошка, че